

megő kézzel nyult utána. És amint így huzta volna kifelé a harmonikát, az valahogy megakadt a vasrács valami cifráságában és egymásután négy-öt hang megszólalt, hosszan, hangosan, diadalmat jövendőlő harsogással, úgy, mintha gyermekszívekből felfakadó megváltó szeretet himnusza zendült volna fel a lassan hajnalodó téli szürkületben.

(Bartóky József).

Két kis leány karácsonya

Karácsonyfát kapott Olga,	A vicéék kis Katója
Most lesz immár pompás dolga!	A Szent Este siratója.
Díszes fáját angyal keze	Benézett az ablakon át,
Aranyszállal szórta tele,	Meglátta a karácsonyfát,
Alig látszik tőle zöldje,	Alatta az alvó babát,
Vajjon hol a termőföldje,	A baba szép selymes haját.
Hogy jó dió, aranyalma,	Olyat kíván a kis fruska,
Szép mogyoró termett rajta?	Mért nem küldött a Jézuska?
Sok hópehely hullott rája,	— Nem való hozzánk kislányom,
Mégis ég minden gyertyája,	Olyan nekünk, mint egy álom! —
Miket a Jézuska gyújtott...	Anyja szava oly megható,
De Olgának más is jutott.	De nem érti a kis Kató,
	Forró vágyban ég az arca,
	S nagy az anya lelki harca.
A karácsonyfa tövében	Egy-két percig hallgat Olga,
Alvó baba szunnyadt szépen,	Érzi, mintha hibás volna.
Hosszu szőke haja selymes,	— Gyere be csak, — szól Kató-
A ruhája, jaj, de helyes!	kám!
Nem is adná másnak oda,	Van nekem két hajasbabám.
Hogyha kérné, szó sincs róla!	Megtartom a régi babát,
De onnan künnről mi zajlik?	Mért ne adnám neked ezt hát?
A Szent Estén sirás hallik.	Itt a diód, a mogyoród,
Meg kell tudja, ki busul ma?	Legyen vidám karácsonyod.
Különben rossz lesz az álma.	

Csend van a karácsonyfa körül,
Kis Kató már otthon örül.
De nemcsak ő, örül más is,
Angyalt küldő Jézuska is,
Ki a jó gyermekeket látja
S szerető szívébe zárja.

(Nelli néni).